

No Other Choice (2025)

Regie: Park Chan-wook | 139 minuten | komedie, misdaad, drama, thriller | Acteurs: Lee Byung-hun, Son Ye-jin, Park Hee-soon, Lee Sung-min, Yeom Hye-ran, Cha Seung-won, Kim Woo-seung, Choi So-yul, Oh Dal-su, Lee Suk-hyeong, Kim Hyeong-mook, Woo Jeong-won, Yoo Yeon-seok, Yoon Ga-i, Oh Kwang-rok, Lee Yong-nyeo, Kim Hae-sook, Im Tae-poong, Nam Jin-bok, Ahn Hyun-ho, Kim Jung-pal, Yoo In-hye, Kim Sung-kang, Nam Dae-hyeob, Joo In-young, Jeong Soo-kyo, Ryu Ji-an

Park Chan-wooks 'No Other Choice' begint met een familiebarbecue op een zonovergoten middag. Patriarch Yoo Man-su (Lee Byung-hun) grilt dure paling die hem is toegestuurd door de nieuwe Amerikaanse eigenaren van het papierbedrijf waar hij al meer dan 25 jaar werkt. "Ik heb alles", roept de familieman even later goedlachs. Het is niet zo moeilijk om te begrijpen waarom hij dit zegt. Yoo Man-su leidt een idyllisch leven samen met zijn prachtige vrouw, Lee Mi-ri (Son Ye-jin), haar tienerzoon uit een ander huwelijk, hun jonge dochtertje en twee enthousiaste golden retrievers. Hun ruime en smaakvol ingerichte huis ademt luxe in elk detail, maar het is de diverse en omvangrijke tuin die écht indruk maakt. In zijn vrije uurtjes is Yoo Man-su bijna altijd vol overtuiging met zijn geliefde groen bezig.

Zijn perfecte leven wordt echter verstoord wanneer hij wordt ontslagen van zijn functie bij het papierbedrijf. De kostbare palingen waren een afscheidscadeau, zo blijkt. Echtgenote Lee Mi-ri probeert het ontslag en de naderende financiële aanpassingen in hun bestaan tactvol te benaderen, maar haar wederhelft is radeloos. Yoo Man-su is vastbesloten om in de papierindustrie te blijven werken en zet zijn zinnen op de enige resterende baan binnen de krimpende sector. Vervolgens smeedt hij een duivels plan. Hij besluit om een nepbedrijf op te richten met het doel om zijn concurrenten op te sporen en deze een voor een uit te schakelen. Terwijl de lijken zich opstapelen, offert hij steeds meer van zijn menselijkheid op.

'No Other Choice' is gebaseerd op auteur Donald E. Westlake's thriller *The Ax* uit 1997, die in 2005 al eens werd verfilmd door de Frans-Griekse filmmaker Costa-Gavras, aan wie deze film is opgedragen. Regisseur Park Chan-wook beschouwde dit bronmateriaal als zijn ultieme droomproject; de Koreaanse cineast probeerde in 2009 al eens tevergeefs om een verfilming op touw te zetten. Het langverwachte eindproduct is een typisch werk van Park. De visuele stijl is zoals altijd indrukwekkend, met tomeloze energie en vindingrijkheid in elk shot, zonder ooit vermoeiend te worden. Het oorspronkelijke boek van Westlake is grimmig en uitzichtloos, maar in de handen van Park is het verhaal meer absurdistisch en zwartkomisch. Hij verplaatst het verhaal bovendien naar hedendaags Zuid-Korea, waarbij de prestatiedruk en de zeer competitieve arbeidsmarkt van zijn thuisland altijd op de achtergrond sluimeren.

Net zoals alle voorgaande films van Park, schuilt de grootste kracht van 'No Other Choice' in de uitgebreide combinatie van genres: drama, horror, komedie en thriller worden zonder schroom met elkaar afgewisseld. Er zijn momenten van intense gewelddadigheid, maar evenzo uitbundige slapstick, waarbij hoofdrolspeler Lee Byung-hun (regelmatig gecast in de rol van stereotype slechterik) een heel andere kant van zichzelf laat zien. Het geeft de film een speels karakter, aangezien je nooit exact weet in welke bochten het verhaal zich zal wringen. Het gevaar om te verzanden in een gemakzuchtige klucht wordt bovendien ontweken doordat Park zijn karakters altijd hoogst serieus blijft nemen. Hij beschouwt hen als mensen van vlees en bloed, die ondanks hun twijfelachtige of soms ronduit verwerpelijke handelingen, altijd een mate van sympathie verdienen.

Met 'No Other Choice', een bruisende film die in veel opzichten voelt alsof hij is gemaakt door een minstens dertig jaar jongere filmmaker, heeft Park Chan-wook een geslaagde toevoeging aan zijn oeuvre afgeleverd. Behoort de film daarmee tot zijn beste werk? Nee, daarvoor mist de film het meeslepende tempo van 'Oldboy' (2003) of juist de subtiele fijngevoeligheid van 'The Handmaiden' (2016). Net geen meesterwerk, maar dat mag de pret niet al te veel drukken. Een goede film van Park is immers beter dan 99 procent van de meeste regisseurs die op volle kracht presteren.

Len Karstens